

»Ves čas si blebetal o nekakšni resnici, ki da si jo izigral. In tudi jokal si.«

»Še lepša reč.« se mi je utrgalo iz ust.

Zavaljeno bitje je stopilo k meni in mi zakreketalo v uho, da me je kar zmrazilo: »Ljubček, bil si čudovit.«

Hotel sem se nasmehnuti, a na takšni skušnji bi odpovedal tudi najboljši igralec. Vendar sem se nekako prisilil, da sem še kar prijazno vprašal: »Je tu blizu kakšna gostilna?«

»Nekaj hiš stran je tista gostilna, pred katero si sedel, ko sem te našla.«

Pograbil sem kavbojke in škornje, oboje je ležalo na tleh ob postelji, ter se v spodnjih hlačah pognal skozi vrata. Šele ko so se za mano zaprla glavna vhodna vrata, sem se pred začudenimi pogledi mimoidočih oblekel.

Srčni triptih

spominu matere

Kristijan
Muck

ENAKONOČJE I spet marčni dnevi puhajo gnilobo hladno,
v sušcu raztáljene snežinke dež zalegajo
v skorje blata na labirintih ostarelega snega;
odpadki, mastna črnost, pljunki, pršenje,
vse to mezí skoz duše;
meglica trajnosti med rebri, pečinami,
mahovjem glave in srca;
razklan je spomenik ljubezni do svojih korenin;
oči zblojene v enakonočju zrejo v mir peklà;

pomladno cvetje se še mudi v razpokah uma;
 ljubezni strašna sila veje iz pobočij Šmarne gore daljne;
 Anja, dopolnjena so leta; prelomni čas je zate, zame, za vse nas
 so noči in dnevi enako dolgi; večnosti predor,
 ljubezni strašna sila veje iz pobočij uma;
 ne vidim konca marčnemu obupu;
 zelena streha avtobusnega postajališča,
 njena golota v gnili vlagi sîca,
 zrenja zakleti hip je poslednje upanje,
 ki veje naj s pobočij tvoje nespoznavne duše,
 hči ljubljena; strašna sila ljubezni
 vodi naj te skoz večnosti predor
 nad prepadom enakonočja
 skoz labirint
 ljubezni zla

BISTRA Srca bistrina je, ki vre iz skale temne,
 z apnenčastimi zvoki je sešito barje,
 ki spušča se v Ljubljano mojih misli, voda
 steklena reže otožno šoto, veže kras in
 podnožje gózdov davnih z daljnostjo miline
 neba poletnega, ki pne, prepet z oblaki,
 se izza krošenj vrele zelenine skozi
 sinjino žarkov svojih v neskončnost. Soj njen
 ne ugasne tãkrat, ko zagrne luč podzemna
 treh bitij živost, ki zdaj tu sedimo
 in tudi ne, ko spod kamnite skorje misli
 bistrina vednosti o vsem, kar naj bilo bi,
 ko vse človeško skoz zrcalo niča zgine.
 Hči Nanča, mati moja, jaz v zrelih letih
 v parku grada samostanskega sedimo,
 skoz srca naša vre poletje s ščebetanjem,
 ki lastovičji let z njim označuje svoje
 kaotičnosti smisel. Tehtamo vsi trije
 pomembnost in igrivost, bojevanje račje
 za hrano, spuščajoč z dlani ostanke kruha.
 Zelena zvonkost svetlega prepleta misli,
 vijuge vodne kreše so zrcalo nebno,
 ki vanj je ujeta moja misel. Ta se muja

že vrsto dni dognati poezijo, jedro
 vseh povezav na svetu združiti v vizijo,
 v en sam oblak iz krošenj, ki buhtijo žive
 iz vrela kraškega, preboden z vprašanjem.
 Dognati ni mogoče, koliko je mater
 v šestletni hčeri Nanči, koliko bilo je
 predajanj tih materinskosti iz roda
 v rod in koliko bilo je varovanja
 pomenov, smislov v dotikih materinskih.
 Le koliko bilo je združevanj med silo,
 ki v moških videnjih beži iz časa in med
 močjo, ki v ženski je predanosti v življenje.
 Sedimo tam ob jezeru kraj kovačije,
 ki spremenjena je v muzej. Drčijo gózdi
 skoz dušo nas vseh treh. V ogljenem prahu bije
 tišina kovačije. Vije se prostorje.
 V njem zvon brni zelen. Z njim moj praded, ki bil je
 kovač zvonar, utrip hčera in sínov lije
 v zemljo. Iz svetá kri bistra nebna sije.

NAKONOČJE II nemirni bron septembra buči v srebrnih krošnjah,
 panonski veter uvija trepalnice poletja,
 raztaplja žile trav,
 da vonj jeseni sije skozi luč ravnine,
 ki pada za obzorje vzhoda;
 drgeče v pričakovanju zdraviliška zgradba,
 beton, vezivo stekel, premice zaklete, materiali
 done v tišini neizrčenih besed;
 radost je ubrana skoz srca ljudi,
 ki misli njihove srečujejo se na hodnikih,
 vklepljajo v dvigalih,
 raztapljajo v žvenketu vilic, nožev,
 v jedilnicah skrbi;
 nekje pod plazmo zemlje korenine so
 ljubezni; hči
 Anja, ki si pričakovanje
 tega, kar v meni ni
 in kar se dogodilo bo nekoč
 v neba ravninah, padajočih skozi noč

gorečega srca; moč
naj bo srečanje enakonočno
s smrtjo v tvoje babice očeh,
ki da naj ti videvanje pokrajin človeškega sveta skozi čas,
drobeč različnost dni v luč milosti,
v ljubezen, ki naj vselej znova oplakne ti obraz.